

waimo peäle külvad, siis leikad temma peält iggawest ellu. Kui surma olled läinud; siis ei mailma auu, ei rikkus, ei warra, egga sellesinnatse kadduwa ihho himmo sinno järrel ei kái: waid so teud onõ, mis järrel káiwad, ja sinno eest kostwad, ehk sinno peäle kaebawad, sedda möda kuida nemmad ehk head ehk pahhad olliwad. Sellepárrast astu waimus tanna ja iggapáew nisugguse mele ja mõttega Jummalat ette, kuida surses hea melega náeksid, et so meel ja mõtte olleks piddand ollema. Dppi iggapáew ellama, ja sedda dppi ni kaua, kunni sulle aega antakse ellada. Siin ilmas ellades sadad ennesele sedda armu, mis tdises ilmas iggaweseks dnnistuseks sulle tarwis lähheb, ehk kautad sedda árra. Kui hing ihhust lahkunud, siis ei olle enam aega pattust pderda; siis tasu-

takse ja náhtakse kátte, mis siin ollema teinud.

27) Katsu, et so mõtted sinno sees ilka head ja pühhad on. Sest, head ja pühhad mõtted saatwad ja andwad ülle-
ülitse parremat tundmist, ja isfiárranis patto-tundmist; se sadab tõssist meelt, tõe armastamist ja süddame kurbdust tehtud patto párrast; waewatud südda tunneb patto hádda, ja se dppetab siis, parremaste kui kdiik muu hádda, — Jummalat palluma.

28) Kui süddame ja ello rahhu iggatsed; siis dppi omma suud tallitsema ja omma keelt wallitsema.

29) Sedda enam sa kurjast mailmast ehk hukkaláinud inimestest tagganed; sedda enam olled Jummalat mele párrast.